

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 724/05
21.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Слободана Рашића, Невенке Важић, др Глигорија Спасојевића и мр Сретка Јанковића, чланова већа, са саветником Милом Ристић, записничарем, у кривичном предмету против оптужених **АА, ББ и ВВ**, због кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. тачка 1. Кривичног закона Републике Србије, у продуженом трајању и др., одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Београду, оптуженог АА и његовог браниоца, адв. АБ, оптуженог ВВ и његовог браниоца, адв. АГ и браниоца оптуженог ББ, адв. АВ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду К.1518/04 од 11.02.2005. године, у седници већа одржаној, у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, у присуству оптуженог АА и његовог браниоца, адв. АБ и оптуженог ББ и његовог браниоца, адв. АВ, дана 21.06.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

УВАЖАВАЊЕМ жалби оптуженог АА и његовог браниоца, у погледу одлуке о казни, а по службеној дужности у погледу правне оцене дела, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Окружног суда у Београду К.1518/04 од 11.02.2005. године, у односу на овог оптуженог, тако што Врховни суд Србије, радње оптуженог АА, за које је побијаном пресудом оглашен кривим, правно квалификује као кривично дело тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. тачка 1. Кривичног закона Републике Србије, у вези члана 22. Основног кривичног закона у продуженом трајању, за које га ОСУЂУЈЕ, на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, уз урачунавање временаведеног у притвору, почев од 09.11.2004. године, па надаље, док се жалбе Окружног јавног тужиоца у Београду, оптуженог ВВ и његовог браниоца и браниоца оптуженог ББ, **ОДБИЈАЈУ**, као неосноване, а побијана пресуда у односу на ову двојицу оптужених, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Побијаном пресудом, оглашени су кривим и то: оптужени АА, за једно продужено кривично дело тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. тачка 1. КЗ РС у саизвршилаштву у вези члана 22. ОКЗ, за које му је утврђена казна затвора од три године и четири месеца и једно кривично дело тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и три месеца и осуђен, на јединствену казну затвора у трајању од четири године и пет месеци, у коју казну му се урачунава и времеведено у притвору, почев од 09.11.2004. године, па надаље, оптужени ББ, за једно продужено кривично дело тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ РС, у вези члана 22. ОКЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од једне године и десет месеци, уз урачунавање временаведеног у притвору од 23.09.2004. године, па надаље и оптужени ВВ, за једно продужено кривично дело тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. КЗ РС, у вези члана 22. ОКЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од три године и због кривичног дела неовлашћеног држања ватреног оружја и муниције из члана 33. став 1. ЗООМ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и осуђен, на јединствену казну затвора у трајању од три године и једног месеца, уз урачунавање временаведеног у притвору, почев од 23.09.2004. године, па надаље.

Истом пресудом, на основу одредбе члана 206. став 2. ЗКП, оштећени ОО, ОО1 и ОО2 се ради остваривања имовинско-правног захтева упућују на парнични поступак. На основу одредбе члана 196. став 1. у вези члана 193. став 2. тачка 9. ЗКП, дужни су оптужени АА, ББ и ВВ, да плате трошкове кривичног поступка и то на име паушала износ од 4.000,00 динара, све у року од 30 дана, од дана правноснажности пресуде.

Против те пресуде, жалбе су изјавили:

-Окружни јавни тужилац у Београду, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом, да Врховни суд побијану пресуду преиначи и оптуженима АА, ББ и ВВ, изрекне казне затвора у дужем трајању;

-оптужени АА, без навођења законског основа побијања првостепене пресуде, са предлогом, да буде ослобођен кривичне одговорности;

-бранилац оптуженог АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом, да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање;

-оптужени ВВ, без навођења законског основа побијања исте, са предлогом, да му Врховни суд изрекне блажу казну и укине притвор;

-бранилац оптуженог ВВ, због неправилно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом, да Врховни суд оптуженом изрекне блажу казну затвора и укине притвор, тако што ће га пустити на слободу;

-бранилац оптуженог ББ, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене кривичног закона, битне повреде одредаба кривичног поступка, са предлогом, да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, или пак, иста преиначи и оптужени ББ, ослободи кривичне одговорности.

У својим жалбама оптужени АА, ББ и њихови браниоци, захтевали су да буду обавештени о седници другостепеног већа, у смислу члана 375. ЗКП.

Заменик Републичког јавног тужиоца, својим поднеском Ктж.865/05 од 06.05.2005. године, предложио је да се уважи жалба Окружног јавног тужиоца у Београду и преиначи побијана пресуда, тако што ће оптуженима АА, ББ и ВВ, бити изречена казна затвора у дужем трајању, а да се жалбе оптуженог АА и његовог браниоца, оптуженог ВВ и његовог браниоца и браниоца оптуженог ББ, одбију као неосноване.

Врховни суд је одржао седницу већа, у смислу члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, а у присуству оптуженог АА и његовог браниоца, адв. АБ, оптуженог ББ и његовог браниоца, адв. АВ, на којој је размотрио све списе предмета, заједно са побијаном пресудом, па је по оцени жалбених навода и предлога и објашњења датих у седници већа, нашао:

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, на које Врховни суд, као другостепени суд, пази по службеној дужности (члан 380. ЗКП).

Браниоци оптуженог АА и ББ, као основ побијања првостепене пресуде, наводе битне повреде одредаба кривичног поступка, али се у тим жалбама не прецизира о којим повредама кривичног поступка, у конкретном случају је реч, а првостепена пресуда у оквиру овог жалбеног основа је испитана по службеној дужности, али како је наведено такве повреде нису утврђене, па из тог разлога није било места укидању првостепене пресуде.

Поступајући на описан начин, првостепени суд није учинио битне повреде одредаба кривичног поступка, како се то неосновано тврди у жалбама бранилаца оптужених АА и ББ.

Жалбама бранилаца оптужених АА, ББ и ВВ, као и жалбом оптуженог АА, неосновано се побија првостепена пресуда, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Првостепени суд је правилно оценио изведене доказе и одбране оптужених, па је у складу са одредбом члана 352. ЗКП, пресуду засновао на чињеницама и доказима који су изведени на главном претресу и при том, правилно и потпуно утврдио чињенично стање. За своје утврђење, првостепени суд је дао одговарајуће разлоге у побијаној пресуди, које прихвата и овај суд.

Основно питање које се поставља у вези овог жалбеног основа, представља побијање правилности и

потпуности утврђеног чињеничног стања, а наиме, доследно тези која је заступана у току трајања овог кривичног поступка, оптужени АА и његов бранилац, као и бранилац оптуженог ББ и сада у жалбама тврде и понављају да оптужени АА и оптужени ББ, нису извршили кривично дело које им се ставља на терет и да је то управо погрешно утврђено, погрешном оценом изведених доказа.

Наиме, оптужени ББ је у свом исказу у предкривичном поступку и пред истражним судијом признао извршење кривичних дела која му се стављају на терет, описујући цео низ радњи, како сви својих, тако и оптужених АА и ББ, описујући детаљно како и на који начин су сваки од њих учествовали у извршењу кривичних дела (ближе наведено у образложењу првостепене пресуде на страни 8, 9, 10, 11 и 12).

Овако детаљан исказ АА, дат у предкривичном поступку и пред истражним судијом, правилно је првостепени суд оценио веродостојним и на истом засновао своја чињенична утврђења, будући да овај исказ другим доказима није доведен у сумњу. Исти је поткрепљен и саслушаним сведоцима – оштећеним и сведоцима запосленим у одсеку за сузбијање тешких кривичних дела у другом одељењу у УКП СУП-а Београд, као и потврдама о привремено одузетим предметима СУП-а Београд УКП, као и потврдама о враћеним предметима.

Наведене доказе првостепени суд је у побијаној пресуди врло детаљно оценио појединачно и у међусобној вези и дао врло јасне и убедљиве, за Врховни суд, потпуно прихватљиве разлоге о веродостојности истих и утврђењу наведених одлучних чињеница од значаја за постојање кривичних дела и кривичне одговорности оптужених.

Правилно првостепени суд није прихватио измењени исказ оптуженог ББ, на главном претресу, у односу на оптуженог ББ, а за то је дао логичне и убедљиве разлоге, које прихвата и овај суд.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог АА истиче, да код овог оптуженог нису пронађене ствари као предмет извршења кривичног дела, с обзиром да је код ББ пронађен само пиштољ и монитор за компјутер "Самсунг", који предмети су враћени оштећенима. Осим тога, оптужени ВВ је ухапшен 23.09.2004. године, а оптужени АА 09.11.2004. године и то по потерници и за то време је могао се решити свих украдених ствари.

По оцени Врховног суда, наведене доказе првостепени суд је у побијаној пресуди врло детаљно оценио, појединачно и у међусобној вези и дао врло јасне и убедљиве и за овај суд потпуно прихватљиве разлоге, о веродостојности истих и утврђењу наведених одлучних чињеница од значаја за постојање кривичних дела и кривичне одговорности оптужених за иста.

Због тога се жалбени наводи оптуженог АА и његовог браниоца и бранилаца оптужених АА и ВВ, којима се првостепена пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, оцењују неоснованим.

Врховни суд је нашао да је првостепеном пресудом, погрешно квалификована радња оптуженог АА, ближе описана на страни 4 став 3 изреке првостепене пресуде, извршена на штету ООЗ, као кривично дело тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ РС, већ да се заједно са осталим радњама оптуженог АА описаним у изреци првостепене пресуде, ради о субјективним и објективним обележјима једног продуженог кривичног дела тешке крађе у саизвршилаштву из члана 166. став 3. у вези става 1. КЗ РС, јер се ради о више истоврсних радњи извршених у временском континуитету, са умишљајем који је обухватио све радње, усмерене ка истоврсном циљу, тако да се ради о једном продуженом кривичном делу из члана 166. став 3. у вези става 1. КЗ РС, па је Врховни суд, преиначио побијану пресуду као у изреци ове пресуде.

Првостепени суд је правилно применио кривични закон, у односу на дела оптуженог ВВ, квалификујући његове радње као једно продужено кривично дело тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. КЗ РС, у саизвршилаштву у вези члана 22. ОКЗ и једно кривично дело неовлашћеног држања ватреног оружја и муниције из члана 33. став 1. ЗООМ РС и у односу на оптуженог ББ, квалификујући његове радње као једно продужено кривично дело тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ РС, у саизвршилаштву у вези члана 22. ОКЗ, при том, дајући за то детаљне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Испитујући побијану пресуду, у делу одлуке о казни, а по жалбама Окружног јавног тужиоца у Београду, оптуженог АА и његовог браниоца, оптуженог ВВ и његовог браниоца и браниоца оптуженог ББ, Врховни суд је нашао, да приликом одмеравања врсте и висине казне, првостепени суд је утврдио све околности које у смислу члана 41. ОКЗ, утичу да казна буде већа или мања, а које су ближе описане и побројане у побијаној пресуди.

Стога је Врховни суд, дајући утврђеним околностима онај значај који у случају оптуженог АА, заслужују, за продужено кривично дело тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. КЗ РС, у вези члана 22. ОКЗ, па је овог оптуженог осудио на казну затвора у трајању од четири године, уз урачунавање времена проведеног у притвору (члан 50. ОКЗ), као у изреци налазећи да изречена казна одговара степену друштвене опасности извршених кривичних дела и оптуженог као извршиоца, те да ће се том казном постићи сврха кажњавања предвиђена чланом 33. ОКЗ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 5. став 2. ОКЗ.

Врховни суд налази, да је првостепени суд правилно утврдио и оценио све околности, релевантне за одређивање кривичне санкције у односу на оптужене ВВ и ББ, те изречена јединствена казна затвора у трајању од три године и једног месеца у односу на оптуженог ВВ и једне године и десет месеци у односу на оптуженог ББ, уз урачунавање времена проведеног у притвору (члан 50. ОКЗ), сразмерне су тежини извршених кривичних дела, степену кривичне одговорности оптужених, као извршилаца и представља одговарајућу и нужну меру за остваривање сврхе кажњавања, предвиђене чланом 33. ОКЗ, у вези члана 5. став 2. ОКЗ, како то правилно налази првостепени суд.

Стога су жалбени наводи Окружног јавног тужиоца, о изрицању строжијих казни затвора оптуженима, као и бранилаца оптужених АА и ВВ, о изрицању блаже казне затвора и браниоца оптуженог ББ, о ослобађању од оптужбе, оцењени као неосновани, имајући у виду да се наведеним жалбама не указује на околности које би оправдале њихове предлоге.

Са изнетих разлога, а на основу члана 391. у вези члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио, као у изреци пресуде.

Записничар, Председника већа

судија,

Мила Ристић, с.р. Драгиша Ђорђевић, с.р.

За тачност отправка

ан